LYKKEGAARDS DAVLE

Af Morten Lykkegaard • illustration: Søren Mosdal

EN FREMRAGENDE FORRETNING

– 10.000 kr., skat!

– Hvad?

– 10.000 kr. Det er vores kvadratmeterpris.

– Ser man det ...

– Er du klar over at den nye offentlige vurdering er helt tilfældig? Det er hip som hap om kvadratmeterprisen sættes til 6.000 eller 16.000 kr. Hvis vores sættes til 6.000 kr., mister vi 300.000 kr., skat. Det er en katastrofe.

– Så rolig nu. Drik en kop kaffe.

– Åh nej!!!

– Hvad er der, skat? Slog du dig?

– Hver 12. ejerlejlighed er nu sat til salg i København. Ejendomsmæglerne kyler fladskærme i nakken på folk for at komme af med boligerne. Ved du hvad det betyder? Snart rammer det andelsmarkedet! Det hele krakelerer...

Nogenlunde sådan her lyder en typisk samtale i mit nyrenoverede domicil for tiden. Siden overtagelsen af den eksklusive andelslejlighed på Vesterbro (andre vil sikkert rynke på næsen over det, men for mig er tre værelser med bad og toilet simpelthen den rene luksus), har mit liv forvandlet sig til isnende spekulationer over kvadratmeterpriser, variable kontra fastforrentede lån, offentlige kontra private vurderinger, rentestigninger, overophedede økonomiske konjunkturer etc. Og tilsæt hertil en konstant prikkende angst for den økonomiske spændetrøje, som vores bank har sømmet til os over de næste 30 år.

– De har krammet på os!

– Hvem, skat?

– Banken. De har luret os.

– Hvad mener du?

– De flår os til skind og ben. Det er ikke til at bære.

– Fik du drukket din kaffe?

– Skulle vi alligevel have taget et variabelt lån? Er vi idioter? Forærer vi til ingen verdens nytte flere tusinde kroner væk i kvartalet?!

Jeg svinger mellem svimlende storhedsvanvid og en dybt fortvivlende panikangst. Det ene øjeblik udbryder jeg:

– Skat, det går den rigtige vej. Jeg tror virkelig, vi bliver glade for den nye, offentlige vurdering!

Det næste øjeblik:

– Vi er ruineret, skat. Det går aldrig. Vi kom alt for sent ind på andelsmarkedet. De griner af os, alle de andre andelshavere som kom ind i tide og snød os for en halv million. De har sikkert alle købt en lystbåd!

Min kæreste ryster let på hovedet. Hun ligger ikke nat efter nat med galopperende hjerte og hiver efter vejret, men nyder de saliges søvn. Om morgenen strækker hun sig som en veltilfreds kat i sollyset, trasker nynnede ud i køkkenet og sætter kedlen (det sidste levn fra vores gode, gamle primitive liv som fremlejere på Nørrebro) over. Så laver hun sig en dampende hed kop kaffe og sætter sig ved den franske altan.

– Jeg har brug for god kaffe, siger hun med et smil.

Imens ligger jeg i sengen og kæmper med morgenens rester af panikangst. Flere gange i løbet af natten er jeg væltet ud på badeværelset og har betragtet mit hjerte torpedere mit sølle bryst. Måske et par raske gymnastikøvelser vil hjælpe? Gymnastik er altid godt. Op og stå. Kom nu. Armene i vejret. Op, ned. Bank blodet godt igennem. Jeg svinger armene ud til siden. Andelskronen. Tænk på andelskronen. Den stiger. Det siger de. Det er min eneste trøst. Den stiger helt vildt. Det er en fremragende forretning. Bedre investering findes ikke.

– Vi kommer til at tjene en formue, skat ... en formue, gisper jeg mellem mine spjæt.